

2det St., ungarisk Lov Art. 3 o. s. v.¹⁾ Dette Standpunkt er sikkert det eneste rette. Rent affet fra det i al Almindelighed principstridige i at opstille ganske særlige Arvregler for disse Rettigheder, der dog væsentligt maa behandles som Formuerettigheder, maa det erkendes, at vor Rets herhen hørende særlige Regler ingenlunde ere heldigere end de almindelige Arvregler, men tværtimod i forskellige Retninger kunne føre til meget skodende Resultater. Eksempelvis kan nævnes, at naar en Forfatter, der har Børn i sit første Ægteskab, senere gifter sig anden Gang, vil efter den gældende Ret hans anden Ægteskabe efter hans Død faa den udelukkende Ret over hele hans Forfatterkab med Tilfidsættelse af Børnene af første Ægteskab. Er hun ung, ville disse rimeligvis aldrig faa nogen Glæde af deres Arveret, og dette gælder, selv om hun gifter sig paany. Ogsaa i andre Retninger kunne mærkelige Resultater fremkomme.

Ved at fastholde de almindelige Arvregler ogsaa her, opnaas dernæst, at en eventuel Reform i Arvelovgivningen eo ipso faar Virkning ogsaa paa dette Omraade.

I den gældende Ret findes ingen Afgørelse af, om og i hvilket Omfang Forfatterretten skal tjene Kreditorerne til Fyldestgørelse. Det maa dog antages, at Kreditorerne i et ret betydeligt Omfang kunne holde sig til denne²⁾.

Enkelte fremmede Retsforfatninger nægte i al Almindelighed Kreditorerne Ret til at holde sig til Forfatterretten, i alt Fald ved Forfølgning mod Forfatteren og dennes Arvinger³⁾. De fleste og navnlig næsten alle de vigtigste fremmede Retsforfatninger hjemle imidlertid Kreditorerne Ret til at holde sig til Forfatterretten, for saa vidt Værket allerede er offentliggjort. Dette gælder baade i fransk, engelsk og tysk Ret⁴⁾ og hjemles endvidere bl. a. i den svenske Lov § 22, den belgiske Lov Art. 9 og vistnok den finste Lov § 30. I Videnskaben er der ogsaa saa at sige fuldstændig Enighed om, at Kreditorerne bør have denne Ret. Denne alminde-

lig anerkendte Grundsætning maa utvivlsomt ogsaa anses for rigtig. Kreditorerne bør vel ikke ved Retsfølgning kunne erhverve Afgang til at offentliggøre Forfatterens endnu ikke offentliggjorte Værker. Han alene bør kunne afgøre, om Offentliggørelse er forenelig med Hensynet til hans litterære Ære, hans Sømmelighedsfølelse eller andre berettigede Følelser, om hvis Værd ingen anden med Rette kan opfatte sig til Domme. Egnende Hensyn maa sikkert endvidere medføre, at Kreditorerne aldrig ved Retsfølgning bør kunne erhverve Ret til at offentliggøre Værket paa anden Maade, end det tidligere har været offentliggjort. Endelig kan der være Spørgsmaal om at tillægge Forfatteren en Ret til under visse Omstændigheder en Gang for alle at forbyde enhver ny Offentliggørelse af Værket, jfr. nedenfor ved Dmtalen af § 27. Men affet fra disse Tilfælde er der ingen retsfærdiggørende Grund til at nægte Kreditorerne Afgang til at holde sig til Forfatterretten, for saa vidt den repræsenterer en Formueværdi. For Forfatteren selv vilde en saadan Fritagelse for Eksekution skabe et Privilegium til at unddrage sig Betalingen af sin Gæld, som vilde være i høj Grad uretfærdig mod hans Kreditorer; men endnu mærkeligere vilde Resultatet blive ved hans Død. Har han ingen Arvinger, maatte altsaa Forfatterretten falde bort, og hans Kreditorer vilde intet faa, selv om der var nok saa megen Trang til nye Udgifter, hvilke nu vilde kunne iværksættes af enhver uvedkommende. Og efterlader han — maasse hjerne — Arvinger, vilde disse kunne fragaa Gælden efter ham og derefter leve højt paa hans Værker paa Kreditorernes Bekostning — maasse de Kreditorer, uden hvis Hjælp det vilde have været ham umuligt at fuldføre sit Værk. Medens Kreditorerne derfor bør kunne søge Fyldestgørelse i Forfatterretten, bør dette fornuftigvis ske paa en for Forfatteren saa lempelig Maade som muligt og med ethvert muligt Hensyn til hans litterære Ære og andre personlige Interesser. Hertil er der taget det størst mulige Hensyn ved Reglen i § 12, 2det og 3dje Stykke.

Om de enkelte Paragraffer bemærkes følgende:

Til § 8

Paragraffens første Stykke stemmer ganske med, hvad der allerede nu anerkendes som gældende Ret. Den i andet Punktum udtalte Regel er saa vigtig, at en ndrhykkelig Udtalelse herom ikke bør savnes. Reglen i Paragraffens andet Stykke, at den, der har erhvervet Ret til Offentliggørelse, ikke

¹⁾ Derimod har norsk Ret optaget den gældende danske Rets Regler.

²⁾ Jfr. C. Torp: Den ideelle Produktions Beskyttelse p. 14 flg.

³⁾ Saaledes f. Ex. hollandsk Lov Art. 9, ungarisk Lov Art. 4; denne Regel er ogsaa forudsat i den norske Lov § 6, jfr. Ordene: „uden Hensyn til Voets Tilstand“.

⁴⁾ Pouillet l. c. Nr. 173—79, 182, 225, 238; Copinger; The law of copyright p. 7 og 157; Kohler: Das Autorrecht, i Jahrb. f. Dogm. XVIII. p. 265—70.